

KATE DOUGLAS WIGGIN

REBECCA

de la Pârâul Însorit

Traducere din limba engleză
Anca Irina Ionescu

Ediție îngrijită de Laura Mândrilă

editura
Σοφία

București

*Ochii ei frumoși ca stelele-n amurg;
Și părul ei cel negru ca un crepuscul blând;
Și celelalte farmece împrumutate
Din zilele de mai și zorii cei mai veseli;
O siluetă ce dansează, imagine a bucuriei
Să bântuie, să sperie și să uimească timpul.*

(Wordsworth)

„NOI SUNTEM ȘAPTE”

Vechea diligență zdrăngănea de-a lungul drumului prăfuit care duce de la Maplewood la Riverboro. Ziua era la fel de caldă ca în miezul verii, deși era de abia mijlocul lunii mai, iar domnul Jeremiah Cobb cruța caii cât de mult putea, fără să uite faptul că transporta poșta. Dealurile erau multe, iar frâiele îi atârnavă lejer în mâini, în timp ce stătea tolănit pe banchetă și își întinsese comod un picior peste margine. Își trăsese bine pe ochi pălăria cu boruri din pâslă uzată, mestecând tutun în partea stângă a gurii.

În diligență era un singur pasager – o siluetă mărunțică, brunetă, îmbrăcată într-o rochie lucioasă de stambă. Era atât de subțirică și țeapănă, încât aluneca de pe pernele din piele, deși se sprijinea cu picioarele de bancheta din mijloc și își întinsese mâinile cu mânuși de bumbac în ambele părți, ca să-și mențină cât de cât echilibrul. Ori de câte ori roțile nimereau o groapă mai adâncă sau treceau brusc peste o piatră, sărea în sus fără să vrea, ateriza din nou, își potrivea pălărioara nostimă de paie și ridica sau așeza mai ferm micuța umbrelă roz, care părea să o preocupe în mod deosebit, în afară de o poșetă cu mărgelă, în care își arunca privirea ori de câte ori starea drumurilor îi permitea, găsind se pare o mare satisfacție în faptul că pre-

țiosul ei conținut nici nu dispăruse, nici nu se micșorase. Domnul Cobb nu bănuia nimic din toate aceste detalii sâcâitoare ale călătoriei, treaba lui fiind să ducă oamenii la destinație, nu neapărat să le asigure confortul în timpul drumului. De fapt, uitase de existența acestui mic pasager neînsemnat.

În acea dimineață, chiar când era gata să iasă din oficiul poștal din Maplewood, o femeie coborâse dintr-o trăsură și, apropiindu-se de el, îl întrebuse dacă aceasta era diligența de Riverboro și dacă el era domnul Cobb. Primind un răspuns afirmativ, făcu semn din cap unei copile care aștepta cu nerăbdare răspunsul și care a alergat spre ea ca și cum s-ar fi temut să nu fie prea târziu. Fata să fi avut vreo zece-unsprezece ani, dar, indiferent de numărul primăverilor ei, avea un aer de copilă pentru vârsta sa. Mama ei o ajută să urce în diligență, așeză un pachet și un buchet de liliac lângă ea, supraveghe legarea unui cufăr vechi, de lemn, învelit în piele de animal, tăbăcită, în spațele trăsurii și, în cele din urmă, plăti biletul, numărând bănuții de argint cu mare grijă.

– Vreau să o duci la surorile mele din Riverboro, spuse ea. Le cunoști pe Miranda și Jane Sawyer? Locuiesc în casa de cărămidă.

Le cunoștea la fel de bine ca și cum le-ar fi făcut el!

– Ei bine, ea merge acolo și ele o așteaptă. Vrei să stai cu ochii pe ea, te rog? Este gata să coboare oriunde ca să se întâlnească cu oamenii sau să invite pe cineva să îi țină companie. La revedere, Rebecca, încearcă să nu faci vreo năzbâtie și să stai cuminte, ca să arăți bine și îngrijită când vei ajunge acolo! Să nu-i faci necazuri domnului Cobb. Vezi dumneata, e cam agitată. Am venit de la Temperance

ieri cu trenul, am dormit noaptea la verișoara mea și am plecat cu căruța de la ea opt mile în dimineața asta.

– La revedere, mamă, nu-ți face griji; știi că nu este ca și cum nu aș mai fi călătorit înainte!

Femeia a râs scurt și i-a explicat domnului Cobb:

– A fost la Wareham și a rămas peste noapte; asta nu e chiar o călătorie de care să fii mândră.

– A fost o călătorie, mamă! spuse copila apăsât și cu convingere. Am plecat de la fermă, am pus prânzul într-un coș, am mers puțin cu căruța și puțin cu trenul și ne-am luat cu noi cămășile de noapte.

– Să nu povestești în tot ținutul despre asta, indiferent ce am făcut, zise mama, întrerupând amintirile călătorului cu experiență. Doar ți-am mai spus, șopti ea, într-o ultimă încercare de a-i atrage atenția, că nu se cade să vorbești despre cămăși de noapte, și ciorapi, și alte asemenea lucruri cu voce tare, mai ales când sunt bărbați în preajmă!

– Știi, mamă, știi, și nu voi face asta! Tot ce vreau să spun este... aici domnul Cobb a plesăit scurt, a scuturat frâiele, iar caii s-au urnit din drum liniștiți.

– Tot ce vreau să spun e că este o călătorie atunci când – diligența era acum în mișcare, iar Rebecca a fost nevoită să scoată capul pe fereastra de deasupra ușii ca să-și termine fraza – ...este o călătorie când ieși cu tine o cămașă de noapte.

Cuvântul reprobabil, rostit cu voce ascuțită, a ajuns la urechile ofensate ale doamnei Randall, care urmări diligența până dispăru din priviri, apoi și-a adunat pachetele de pe banca de lângă ușa prăvăliei și a urcat în căruța care rămăsese acolo unde fuseseră legați caii. Pe când întorcea calul spre casă, trăgând ușor de hățuri, s-a ridicat în

picioare pentru o clipă și, acoperindu-și ochii cu mâna, s-a uitat la norul de praf din depărtare.

„Cred că Miranda va avea mult de furcă cu ea, își spuse în sine ea; dar nu m-aș mira dacă ar reuși să o strunească pe Rebecca.”

Toate acestea se petrecuseră cu o jumătate de oră în urmă, iar soarele, căldura, praful, gândul la drumurile pe care le avea de străbătut în marea metropolă Milltown făcuseră ca domnul Cobb – a cărui minte oricum nu era prea ageră – să uite cu desăvârșire promisiunea de a o supraveghea pe Rebecca. Dintr-odată auzi o voce subțire care răzbătea printre zgomotul roților și scârțâitul hamurilor. La început a crezut că este un greier, o broască de copac sau o pasăre, dar, după ce și-a dat seama dincotro venea, a întors capul peste umăr și a văzut o siluetă atârând pe fereastră, cât de mult putea fără să cadă. Coadă lungă neagră se leghana în ritmul mișcării trăsurii; fetița își ținea pălărioara într-o mână și cu cealaltă încerca fără succes să-l împungă pe vizitiu cu mica ei umbrelă.

– Te rog, lasă-mă să spun ceva! strigă ea.

Domnul Cobb opri caii ascultător.

– Costă ceva mai mult dacă vin acolo sus cu tine? întrebă ea. Aici jos este atât de alunecos și lucios, iar diligența înăuntru este mult prea mare pentru mine, așa că măhurducă dintr-o parte în alta și o să mă umplu de vânătași. Iar ferestrele sunt atât de mici, încât de-abia pot vedea ceva și aproape că mi-am rupt gâtul de cât mă sucesc ca să știu dacă nu cumva cufărul meu a căzut din spate. Este cufărul mamei mele și ține foarte mult la el.

Domnul Cobb a așteptat până când potopul de cuvinte sau, mai precis spus, de critici a încetat și apoi a spus glumeț:

– Poți să urci aici dacă vrei; nu plătești nimic în plus ca să stai alături de mine.

A ajutat-o să coboare, a urcat-o pe capră și și-a reluat locul.

Rebecca se așeză cu grijă, aranjându-și rochia sub ea cu migală și punându-și umbreluța de soare între ea și vizitiu. La sfârșit, și-a dat pălăria pe spate, și-a scos mănușile albe de bumbac cârpite și a exclamat încântată:

– Oh, este mult mai bine! Asta seamănă cu o călătorie de-a binelea! Acum sunt un pasager adevărat, dar acolo jos mă simțeam ca găina noastră când a căzut cloșcă și am închis-o într-o cușcă. Sper să avem mult, mult de mers!

– Oh, păi abia am pornit la drum, a răspuns domnul Cobb binevoitor; mai sunt peste două ore!

– Doar două ore? oftă fetița. Va fi unu și jumătate; mama va fi la verișoara ei, Ann, copiii de acasă vor fi luat deja masa și Hannah va fi strâns totul. Am un pachet cu prânzul, pentru că mama a spus că nu este frumos să ajung la casa de cărămidă flămândă și mătușa Miranda să fie nevoită să-mi pregătească ceva de mâncare imediat ce sosesc. Este o zi frumoasă, nu-i așa?

– Este, cu siguranță; totuși cam prea cald. De ce nu-ți deschizi umbrela?

Fetița își ascunse între faldurile rochiei cât de bine putu obiectul în cauză și spuse:

– O, Doamne, ferește, nu! Nu o deschid niciodată când soarele strălucește; rozul se decolorează îngrozitor, știi, și o port doar la întâlnirile de duminică dacă este înnorat; dar uneori soarele iese pe neașteptate din nori și îmi este foarte greu să o feresc. Este lucrul cel mai prețios pentru mine, dar este o grijă îngrozitoare.

În acel moment, prin mintea înceată a domnului Jeremiah Cobb a trecut gândul că pasărea cocoțată lângă el avea alte pene față de cele cu care era obișnuit în drumurile lui zilnice. A pus biciul la loc în suport, și-a luat piciorul de pe apărătoarea din față, și-a dat pălăria pe ceață, a scuipat tutunul pe șosea și, după ce și-a eliberat astfel gândirea, a examinat-o pentru prima dată pe pasageră cu o privire atentă pe care aceasta a întâmpinat-o grav, cu curiozitatea ei de copil.

Rochia de stambă era decolorată, dar scrupulos apretată și curată. Din volănașul rigid pleca gâtul subțire, bronzat și firav al copilei, iar capul ei părea prea mic pentru a susține greutatea părului negru care îi atârna într-o coadă groasă până la talie. Purta o pălărioară ciudată, cu cozoroc alb, de paie, care putea fi ori ultima modă în materie de pălării pentru copii, ori vreo podoabă, mai veche și elegantă, recondiționată pentru această ocazie. Era împodobită cu o panglică bej răsucită și cu un moț din țepi de porc-spinos, negri și portocalii, ce atârna rigid și zbârlit, deasupra unei urechi, dându-i un aer cât se poate de ciudat și neobișnuit. Avea un chip palid, cu trăsături ascuțite, probabil obișnuite, dar atenția domnului Cobb nu a ajuns până la nas, frunte sau bărbie, fiind atrasă și reținută de ochi.

Ochii Rebecăi erau precum credința – „încredințare a celor nădăjduite, dovedire a celor nevăzute”¹. Sub sprâncenele fin conturate, ei străluceau ca două stele, cu licăriri jucăușe, ascunse pe jumătate în întunericul scânteietor. Privirea le era înfocată și plină de interes, niciodată satisfăcută; căutătura – statornică, scăpărătoare și misterioasă, având puterea de a pătrunde dincolo de ceea ce era evi-

¹ Cf. *Evr.* 11, 1 (*n. îngrij. ed.*).

dent, în măruntaiele obiectului, în peisaj, în tine. Nimeni nu descifrase privirea Rebeccăi. Învățătoarea de la școală și clericul din Temperance încercaseră fără succes; tânăra artistă care venise vara să deseneze hambarul roșu, moara părăginită și podul renunțase în cele din urmă la toate aceste frumuseți locale și se dedicase chipului copilei – o față mică, simplă, luminată de o pereche de ochi care purtau atâtea mesaje, atâtea sugestii, semne ale unei puteri și ale unei perspicacități încă latente, încât nu se sătura să se uite în adâncurile lor radioase, nici să își imagineze că ceea ce se vedea acolo era reflexia propriilor gânduri.

Domnul Cobb nu a făcut nici una dintre aceste generalizări; remarca lui către nevastă în acea seară a fost pur și simplu că, de fiecare dată când copilul se uita la el, îl zăpăcea.

– Domnișoara Ross, o doamnă care pictează, mi-a dat umbrela de soare, a spus Rebecca, după ce avusese un schimb de priviri cu domnul Cobb și-i întipărise chipul în mintea ei. Ai remarcat volănașul dublu, festonat, și vârful și mânerul alb? Sunt din fildeș. Mânerul este zgâriat, vezi? Asta pentru că Fanny l-a supt și l-a ros în timpul unei adunări la biserică. Nu am mai simțit niciodată același lucru pentru Fanny de atunci.

– Fanny este sora ta?

– Una dintre ele.

– Dar câți sunteți?

– Șapte. Sunt și versuri despre șapte copii, veni repede răspunsul fetiței: „O, stăpâne! Suntem șapte!”

Am învățat poezia ca s-o recit la școală, dar copiii au fost urâcioși și au râs. Hannah este cea mai mare, eu sunt următoarea, apoi John, Jenny, Mark, Fanny și Mira.

– Ei bine, asta chiar că este o familie mare!

– Mult prea mare, așa spune toată lumea, răspunse Rebecca cu o sinceritate neașteptată, care l-a determinat pe domnul Cobb să murmure „Zău așa!” și să-și mai îndese puțin tutun în partea stângă a gurii.

– Sunt drăgălași, dar atât de săcâitori și costă atât de mult să-i hrănești, înțelegi... a continuat ea. Hannah și cu mine nu am făcut nimic altceva ani la rând decât să culcăm pruncii seara și să-i luăm din pat dimineața. Dar acum s-a terminat, asta e o consolare, și o să ne distrăm de minune când o să fim mari și ipoteca va fi plătită.

– S-a terminat? Oh, vrei să spui că tu ai plecat de acasă?

– Nu, vreau să spun că toate s-au terminat; familia noastră e completă. Așa spune mama, și ea își ține întotdeauna promisiunile. Nu a mai fost nici un copil după Mira, și ea are trei ani. S-a născut în ziua în care a murit tata. Mătușa Miranda a vrut ca Hannah să vină la Riverboro în locul meu, dar mama nu s-a putut lipsi de ea; Hannah se pricepe la treburile casnice mai bine decât mine. I-am spus mamei aseară că, dacă va mai apărea vreun copil în timp ce sunt plecată, va trebui să trimită după mine, pentru că atunci când este un copil mic întotdeauna e nevoie și de Hannah, și de mine, pentru că mama are de gătit și de îngrijit ferma.

– Oh, locuiți la o fermă, nu-i așa? Unde se află? Aproape de locul unde te-ai urcat?

– Aproape? Păi cred că sunt câteva mii de mile! Am venit de la Temperance cu trenul. Apoi am mers mult cu căruța până la verișoara Ann, la care am înnoptat. Pe urmă, ne-am sculat și am mers cu căruța până la Maplewood, unde era diligența. Ferma noastră este departe de tot, dar

școala și casa noastră de întruniri sunt la Temperance și până acolo sunt doar două mile. Când stau aici cu tine este la fel de bine ca și cum m-aș urca în clopotnița bisericii. Știi un băiat care s-a urcat până sus, în clopotnița noastră. A spus că oamenii și vacile se vedeau ca niște muște. Nu am întâlnit încă nici un om, dar sunt cam dezamăgită de vaci, nu par așa de mici pe cât speram; totuși (înviorându-se) nu par așa de mari ca și cum am fi jos printre ele, nu-i așa? Băieții fac întotdeauna lucruri frumoase și interesante, iar fetele fac doar treburile urâte și plictisitoare care rămân. Nu pot urca atât de sus, și nici să meargă atât de departe, sau să stea afară atât de târziu, sau să alerge atât de repede, sau orice altceva.

Domnul Cobb își șterse gura cu dosul palmei și oftă. Avea senzația că era purtat de pe un vârf de munte pe altul, fără să aibă timp să-și tragă sufletul.

– Nu-mi prea dau seama unde poate fi ferma voastră, zise el, deși am fost la Temperance și am locuit cândva prin acele părți. Cum îi cheamă pe ai tăi?

– Randall. Numele mamei mele este Aurelia Randall; numele noastre sunt Hannah Lucy Randall, Rebecca Rowena Randall, John Halifax Randall, Jenny Lind Randall, Marquis Randall, Fanny Ellsler Randall și Miranda Randall. Mama a dat numele la jumătate dintre noi, iar tata, la cealaltă jumătate, dar nu a ieșit socoteala dreaptă, așa că amândoi au crezut că ar fi frumos să o numească pe Mira după mătușa Miranda din Riverboro; au sperat că asta ar putea folosi la ceva, dar nu a fost așa, iar acum îi spunem Mira. Cu toții suntem numiți după cineva anume. Hannah, după *Window Binding Shoes*, iar eu după *Ivanhoe*; John Halifax a fost un domn dintr-o carte; Mark